

Выходитъ во Львовъ що Середы
Суботы (кромъ рукою святы) о
45 годівъ по публіці.
Редакція и администрація публіци
ч. 15 під час Маріїць.
Експедиція для місцевихъ пред-
платниківъ уряджена въ друкарні
Т. Шевченка (узвіз Крина Ч. 2 на
Дзвінівській).
Все земли, посылки и реклами
надлежить пересилати під час адресою:
редакція въ администрації „Дѣло“
ч. 15 під час Маріїць.

Дѣло

Клеветникамъ Руси.

III.

Але и середъ Русиновъ озвались голосы за всероссийскимъ рухомъ, кликутъ наші клеветники, — «голосы о народовѣ единства Русиновъ и Великороссовъ, о ихъ спільнотѣ одноть языць, одноть літературѣ и — и о одноть деревѣ!» Знаходяться индивидуа, що поднялися на вишнину образованія цивілізованихъ народівъ вносять голову підъ своихъ побратимовъ и съ легкотю здобуваютъ собѣ вильвъ на нихъ... Присвяся, що не розуміємо такої аргументації о «всероссийскомъ руху» Русиновъ. Ми знаємо, що ни одноть народъ не бувъ и не есть на столько соліціарний въ борбѣ за существование своє народності, щоби не знайтися посередъ него одиниць, котрі бы не скучили своїмъ съткомъ або й несвѣдомъ провеєрствомъ пильмъ противъ народівъ. И акієвъ то вже голосы не поднялися зъ посередъ Русиновъ, якъ то «индивидуа» не рвались промовляти ізъ якви Русиновъ? Хибажъ такі самі, а забутъ и тіа самі «индивидуа» не поднялися свого часу даже громукі голоси о єдності руского а польского народа, та чи не ставали еще до того на бракахъ? Хибажъ не поднявся сіде въ 50-ти рокахъ голосъ подобныхъ «индивидуа» въ россійській «Современникѣ», що галиць Русини одноть народъ съ Нашими?! Таки въ тіа «индивидуа» поднялися «на вишнину цивілізованихъ народівъ» и вихилили свои голосы підъ своихъ побратимовъ! Якіхъ то гравитацій и руховъ можна бісса вишнини логики на такої підставѣ «поднявшихъ индивидуа» павязати Русинамъ! Рускому народови припала буйно ростини въ широкомъ полю бешкютомъ. Наїтвали на насъ вѣкамъ вихи, тучи и громы, колисали нами и нагинали по всѣ стороны, кровю напушили нашу землю, громами падни наші

буїй вѣти, обдирали наше буйне листя и на чуже поле заносили, — а всежъ таки перестояли мы страшній вѣки, хоть нагиналисъ — не вгинулися, коріни не попустили. Може й для того, що вигнали наше дерево на всѣ стороны, осталось оно просте и корінемъ пресильне, а хоти и нинѣ дууть еще ходій вѣтры, вже ему не пора вгинатися и скоро только сонце свободы обогреє, поспіє оно скоро розвинутися и розцвістися новимъ цвѣтомъ.

Се одно повинно було остерегчи віась передъ тымъ, такій голосы такихже «индивидуа» брати яко виразъ теперішнього руху Русиновъ. Але наші клеветники забули въ своєму запамъ, що Русини переступили вже вѣкъ малобітності и що нинѣ не можна вже підносити голосовѣ о такомъ «всероссийському» руху Русиновъ*) не паражуючись на простій смѣхъ передъ цѣльмъ світомъ. Рускій народъ стався доволъ давно представомъ всесторонихъ и глубокихъ студій науковихъ. Повну самостойності и отрубності руского язика бѣть великороссийскому признали такій учений, якъ Штайхеръ, Микельсонъ, Ксанъ, Маліновський (польський фільольгъ), Киркоръ, а зъ россійскихъ: В. Даль, П. Лавровский, Ільинъ, О. Мілльеръ, а пізнѣ россійське «міністерство народного просвіщення» напечатало р. 1867 въ своєму «Журналѣ» статю доказуючу отрубность язика руского бѣть великороссийскому. Ми не згадуємо новійшихъ творовъ Житецького, Потебія и ін., а давнійшихъ Максимовича, Могильницького и Головацького, мы не згадуємо въ о тобі, що нинѣ вже цѣль европейській світъ науковий уважає Русиновъ яко совсѣмъ самостойний народъ маючій свою історію и свою літературу, — мы спітакою только, чи супротивъ такъ новійшихъ авторитетовъ можна подносити новажно голосъ о єдинствѣ руского а великороссийского народа и чи

*) Еще до того интелігентныхъ, якъ Pester Lloyd кладе притискъ.

можна подсувати загадови интелігентнихъ Русиновъ столько игнораній, щоби они грішили вже не только противъ свого народа и свого патріотизму, але и противъ науки? Чи ногло въ загалѣ миниме «всероссийське» стремленіе виробитися середъ Русиновъ на підставѣ науки и образованія, чи мас оно яку природну підставу и противъ кого оно звертася: чи противъ польського елементу чи противъ руского? Еслибы сей миниме «всероссийський» рухъ була природнимъ розвоемъ Русиновъ, если бы дѣйство Русини були тымъ самимъ народомъ якъ Великоросси и великоруський языкъ бувъ заразомъ языкомъ Русиновъ, чиже тоді таєдність не виявилася сіама собою силу природнихъ законівъ, чиже до того требаби якъ довголѣтнихъ приготовленъ и чи й безъ «всероссийського руху» не говорили бы тоді Русини великоруський языкъ и не жили бы творами великоруської літератури? И чиже моглибы правительство зборонити тоді ту спільнотѣ и єдності, єслибы она на дѣлѣ существовала? Такъ еще за строгихъ абсолютистичнихъ часобъ ожили галиць Русини належаркою літературою, які тоді розвинулася у Русиновъ жіючихъ підъ россійскою державою, и не послія якого довголѣтного попередного приготовлення, але підъ безпосереднімъ впливомъ той літератури почали у насъ писати М. Шашкевичъ, Н. Устяновичъ, Я. Головацькій, Вагилевичъ и др. тымъ самимъ языкомъ, якимъ писали Русини въ Россії, а творы россійскихъ Русиновъ якъ Котляревскаго, Квітки-Основ'яненка, Шевченка и ін. читались и читаются у насъ якъ світъ родній, безъ коментарівъ и словарівъ, безъ перенапеччя виговору не только интелігенцію, але и простімъ народомъ. Надъ «Маруся» Квітки-Основ'яненка перепечатано у насъ р. 1848 Вп. Борискевичемъ підкалі не только интелігентій Русини, але и селіні тымъ самимъ пічальні якъ въ Россії въ Русини въ Россії. «Наташкою Полтавкою» любувались Галичане такъ само

Предплата на „Дѣло“ стоять:
на цілий рікъ . . . 8 зл.
на півъ року . . . 4 зл.
на четверть року . . . 2 зл.
Предплату належить пересилати
франко (найлучшій поштовий пересилакъ) до: Адміністрація час. „Дѣло“. Оголошення приймаються по ціні 6 кр. а. в. отъ одного отрочин печаткою. Рекламація неопечатаній вольній бѣть порта. Рукописи не звертаються толькю на попереднє застереженіе. Поодиноке число стоять 10 кр. а. в.

якъ и закордонські Русини, хотівъ Польща а не Галичанка а ті самі руські пісні співалися и співались мимо кордонівъ зарубіно въ Галичинѣ якъ и на Українѣ. Се есть природна єдності и спільнотѣ, котрія не можна ни затягти, ни заперечити, ни заказати, котра существует, обявляється и розивається силою самої природи, не потребує ходити крутими дорогами и не лякається передъ піакими поховками. Для того то еще р. 1848 якъ рускій народъ явно и співно призналися до тіо єдності, для того то головина „Руска Рада“ еще р. 1848 могла въ світі програмѣ виличити хоругви той спільноти Русиновъ и признали себе „народомъ 15-ти мільйоновъ зарубіно бтурбінъ бѣть польського якъ и великоруського народа“. Тає єдності и спільнотѣ руского народа обявляється и тепер живими фактами и все, що руска література піввала чи въ Галичинѣ чи въ россійській державѣ служить для духовного розвою руского народа зарубіно тутъ якъ тамъ.

Се правда, що національне почуття Русиновъ не всюда еще розбуджене однаково живо, що суть еще Русини не знаючій, кто они такій и яку вагу на руска народності, що назвать гдѣжъ єдності интелігенції не знають о рушинѣ того, що знає цілий учений світъ європейській. Але пытасяся, чи въ тімъ вина и кому се на руку? Чиже якожо мы приналежжі памъ рускій школы, чи не есть наука руского язика и рускої літератури только предметомъ надобовязковымъ въ спільнозованихъ гімназіяхъ всхідної Галичинѣ? Чи замѣсть учити руску молодь рускої словесности и історії не забивається «її головы словеснія польскихъ королівъ, байочками о Вандахъ и Кракусахъ и т. д.? Гдѣже може Русини научитися прадивою історії свого народа, познати свою народності и познакомитися съ скарбами своєї рідної літератури? Чиже при такомъ стаї речі не може спарадъ завернутися голова многимъ а многимъ Русинамъ?

самимъ не годів она вишукувати підставы до борби съ тымъ, чого нема, до вишини того, що не существует, бо икаки далися до того знайти ізъ підстава, то тоді забобонъ не бувъ забобономъ, але дѣйстю правою. Вибрасть „меамерівамъ“, ізъ занимала виглядомъ умы ученого сътьще відъ напівъ вѣць, продукції силы тѣлесного магнетизму, съ іксами занішною зимою шастина Дунічичъ, Ганасть по всіхъ майже великихъ європейскихъ мѣстахъ (закімъ ему того іконець власті не заборонили) и великанське число ситуашенетъ, що той австрійський магнетистъ для своєї науки і своїхъ експериментівъ бувъ познайданий, не дозволяють сомітизатися, що єще не зараза появилася таа генерація, котра не буде мати якожъ „поганыхъ очівъ“. Такъ якъ нинѣ стоять річи, съмілює скамати можемо, що на 100 Русиновъ вибрить 90 въ уроки. Ба, цю більше, вѣро въ уроки єсть зарядомъ и у всіхъ іншихъ еланішкахъ, і наїтъ германськихъ і романськихъ, народить розширеніа, єсть она мабуть спільнотою снадіщаною цѣлого юношества польського щену, а може и цілого роду людскога. Такъ якъ у насъ іврятъ, може урочи австро-імперії музична і література, знаємий і познамій, чужій і схожій. Все, що у насъ має вартості, подавляє уроки; сила „незнанихъ очівъ“ дѣлати може на насъ, що має у насъ власну вартості, отже на насъ недобудь предпринять, ізъ дѣл, стодому, скажи, худобу, тѣсто ізъ пшениції, якъ і на самого человека, або ізъ дікіхъ, або ізъ самого человека, а уроки візьмутися замѣтіїми нещастильнимъ вишидномъ: будьшої візьмутися або наступить вінісъ, інший інтелігентъ при-

падокъ, пічко не удастся, корона не дастъ молока або вислабне, а чоловікъ разхоруєся. Лише одні ограниченнія мають уроки, т. є. ограниченніе мѣстца, бо то, на що не упаде безпосередно „погане очко“, не відкладає его пікідінному вишидни. Суть однакожъ всіхакі способами отмінованіи и отшківаниї під часій роди охорони проти уроківъ, щоби ихъ не допустити, а коли іще щоєвъ уречено, щоби пікідінні наслідства усунуті. Коли кто входить въ чужу хату або іншу саму, щобъ чого не урівъ, то замѣтії подіялися по привітанію на стілку. Коли же гладінія молоко дѣтъ срости короною въ чужу хату иссе, то пасампредъ «то солитъ, оттакъ умочувъ ізъ него малій пазець праївою рукою и візитъ пізнь на одеїрку кресть. Красной худобинъ чи маркизії треба дѣтъ уроківъ перевезти на шин або на хвостъ чоризу „політичку“, щоби стягнула силу поганыхъ очівъ на себе, пообіця візь будничичій збо тесла ветромъ, коли вже будьшої вишидти, изъ аруги зелену івху, щоби зводити уроки, якъ громомішь балакшу ізъ громомъ. Якъ що хвізтися, чи то красу та продовжити худоби и дѣтій, чи збіжі, чи хлібъ треба починати дѣтъ слова „інформу“ та інше въ гілунти три рази, бо коли кто забуде ізъ той способъ цієїхъ уроківъ мусатъ друга сторона, що то деши таї річи, чи дитина наслідить, сама уроки півздеркати словами: „цурхан візьмутися погаными очамъ, таї твоїмъ!“ (часомъ казисе: „тай моїмъ“), „надъ тобі міки очі!“, и держати при тобі свою долю на отлітъ (отворотною стороною

долоні) передъ очима. Уроки можна таакожъ вискати або ізъ угліми збіжі. Намъ лучшою разъ бачити, якъ одна бабка вискала тъ чола скому виукови уроки. Она надійшла нечайно до дитини, котрій дівчінъ частъ не бачила, вхопила въ руки и почала съ пітискомъ візувати. Въ тімъ розігнався дитини. Стара посадила її чимъ скорше на стіль, посмоктала її чоло, обтерла тѣмъ місце рукою ізъ отлітъ, сплюнула и погланула на стіль; оттакъ повторила тое другій і третій разъ, и уроки були уже обрамлені. Аззианье угли отбувалася ось якъ: берескі води не починають, т. є. щоби витягнути кошкою ізъ кириції, що до цієї потреби її не затерпнути, місце потімъ до судини напиненою водою 9 угліть и візкоє: „не одні, не два, не три... не давати угліть“, оттакъ візкоє токмо відъ урочного три рази и утерася єго кіндиль разомъ рукою ізъ отлітъ и вишидні речі на стірку. Цілка річа, чи часомъ не можуть бути для чорнобривцівъ „інформа“ красного парубочки“ поганими або таї самі чорні очі для нето? Коли и такій урочи зійшовъ, то хіба лише себе шампію, то музик то і дівчину співає: „іксъ поганісії, серце пане, и къ тебе и изъ мене“. Ми одні не чули, щоби коли ізъ таїмъ случаю дівчя „цурхами“ уроківъ отшківувало, хіба коли рукою очі ділізти закрі.

Вибра въ уроки есть дуже давна. Найсланійший філософъ грекъ розширується широко о „поганыхъ очахъ“ и стараються за помочю науки и досліду той обійтися вишидні и противъ існу-

и не живо, что подъ такою системою
кноги блукаютъ въ темрявѣ, а гдекотрій
попадаютъ въ всѣлкій "всепольскій", "все-
российскій" и т. п. строенія.

и при такомъ
най кляєвєтники еще отвагу съ фарі-
сескою обдуою говорити, що они не
противятся розволю руского народа,
а що они ганяютъ лише „всероссійскій
рухъ“! Мы вже впереду показали, отки-
мъ пояснили, якъ бы слѣдовало его по-
правдивоъ именіи назвати и для чого
то бѣть таکъ дуже пригожій для нашихъ
кляєвєтниковъ. Мы хочемо и дальше от-
повѣдати фактами а не словами. Кто же
то суть тіи малочисленіи „индивидуа“
чи двигателя инимого „всероссійского“
руху? Чи справдѣ суть они борцами
протиъ польского элементу, противъ
польонізації Русиновъ, а оборонцами
русского элементу? Еслибы они були
дѣйстно такими, они не заводилибы въ
своихъ домахъ польского языка замѣсть
русского, вхъ женики и дочки не попису-
валибыся на рускому фестивалю останта-
ційно языкомъ польскимъ, они не посы-
палибы своихъ дѣтей до польскихъ школъ
замѣсть до рускихъ, они не агитовалибы
жежи рускими родичами, щобы тіи запи-
совали своихъ дѣтей до польскихъ а бо-
дай пѣменецкихъ лише не до рускихъ школъ,
они не объявлялибы для руского языка,
для руское словесности и въ загаль для
всего, що руске, тои погорды и тои
неправисти, якои они николи и нигде не
объявлялибы для польского языка. Та й
для чого же то появившися той иній „все-
россійский“ рухъ власне въ пору, коли
галицькій польонізаторы перескѣдчилися,
що годъ Русиновъ вычеркнутъ зъ карты
однимъ крикомъ: „Niema Rusi“, що дав-
ши фраза єдности Поляковъ и Русиновъ

Селянський банкъ
передъ судомъ соймовои комисіи.

(Конецъ.)

годъ запечатлѣть существованія Руси, работается тое саме мозырь то для того, чтобы се „рухъ всероссійскій“. Зъ той самой причины не признаются рускій подданіи, у селянъ отбираются рускій книжки и часописи, выдумываются тысячный сектатуры, заказуясь держати селянамъ отчить зъ руской исторіи, остерѣгаются селянъ передъ читаніемъ русскихъ книжокъ, передъ рускими просвѣтными товариствами, отъявляясь подмоги русскимъ выставамъ, „забувавшись“ вложить руску грамоту подъ сеймовый будыонокъ и т. д. Якъ же живо сходится политика тыхъ двигате-

рода за побѣду подикувати, чиже не заходила тамъ обана, щоби въ помѣжъ со-ткъ тисяччю людій, споглидаючихъ на него, на «го щастье и славу, не упало на него ико погане око котрого ющественнаго чоловѣка або якого задребеного бога? Противъ тому радиъ быть собѣ тымъ, що пообѣтиши, вѣдь цѣлыми шнурками вѣликихъ амулетбъ. Турецкій перевозники на Золотомъ Рогѣ або Босфорѣ напішуть въ той самой цѣлѣ на обохъ концахъ своихъ чопенъ множествомъ кольчиковъ зъ синего сала а въ однѣмъ кутику своїхъ суденъ прибивають пушотку съ листкомъ паперу, на котрому есть написане боже имѧ „Аллагъ“. Намъ случилося сего лѣта бути на великой язичнѣй золотиць сконѣ Бластрисѣ и придишасти величайшій але и страшнейшій ѿчій, якъ Гудулы изъ нашого и аг., угорскаго боку спускалися отверстымъ флюдеромъ изъ дараѣахъ въ стану на бѣжанцій въ долину. На вѣхахъ сплавляти поштыкали они були межи бутыки вели-ній вѣхъ, бѣгаки доверзъ винеси кождый острогами, призначеними до постюдій изъ колоды, здѣмніи нападають, перекрести-ся, отмочинъ молитву, плюнути въ доло-иѣ, притѣкнуть на дараѣи, ихопивши мѣдно пермы и... дочерва тогды анієт-ся дараѣомъ въ флюдерѣ изъ катарахтахъ середъ віанъ, шуму и гуку фаль поди-нахи. На нашо пытаніе, чо що тата вѣха, отнюдь короткоугорій Русичи, «Отъ поганыхъ очій, панику!»

Въ Красненскѣй, перехвачусъ старый
перекълъ про одного вольштного, можното
платитчика, подареного природою такъ "по-
ганимъ отъимъ", що ними избаващіи людіи
и худобу слаботюю або изѣть, забиць.

сплаты замегаетій и т. д. Мимо того
стать рѣчій не много поправилъ.

Справедливые сеймовоми комиссии по-
реходить оттакъ до сумнаго, экономичнаго
стану нашихъ селянъ и маломѣщанъ и
справедливо замѣчая, что не можна ска-
зати, чтобы самъ баринъ свою длительно-
стю спровадилъ себѣ сумнай станъ, eco-
номичный къ нашимъ краю. Складались
на него также и ишпий причины, а и-
менно: нагле и бѣзъ приготовления переве-
дене высоводженіе люду, бракъ достат-
очной проспѣты и здоровоаго попити о-
кредитъ, его условіяхъ, користяхъ и не-
безопасности, бракъ замылоаніи до працъ
и ощадности, легкодушность и неточность
изъ додержанію терминовъ и прійнятыхъ
на себе обовязковъ, а при тѣмъ легкость
затягиванія долговъ, занедна загалънія здѣб-
ності выставляти вексель, подѣльничество
грунтъ и внесеніе законовъ противъ
лихвы, кѣльколѣтій неурожаѣ и т. д.
Межи вычисленными черезъ комиссию при-
чинами экономичнаго упадку нашего се-
линиства и маломѣщанства не поддаются
однакожъ найголовнѣйшихъ причинъ, якъ
пр. бракъ (еще и до нынѣшнаго часу)
кредиту отновѣдного потребамъ и спламъ
селинъскихъ и маломѣщанъскихъ госпо-
дарствъ, бракъ новыхъ жерель заробко-
вани при що разъ бѣльше возрастаючимъ
числѣ людности, бракъ ремесничихъ и
промышленныхъ школъ, превелике множе-
ство публичныхъ тягардовъ спадающихъ
на народъ, совсѣмъ неотвѣтній законы
спадковомъ поступованію иъ того на-
зывающій процесса, и т. д.

Въ дальнѣйшемъ справоуданію подносятъ
комисія, что искъ въ одной стороны узаконенъ
пересадибство нападокъ на банкъ селянинской,
такъ въ другои стороны муситъ
признати, что селянинской банкъ строго
придерживаясь статуту и осторожнно по-
ступающи при удѣльованіи пожичекъ и
строго наглядающи надъ дѣятельностію
своихъ агентовъ, мѣгъ бы бувъ хочь въ
части осигнунти свою цѣль с. с. выдубутъ
селянъ и маломѣщанъ изъ нужды и рукъ
лихварей. Однакожъ сен задачи не сповѣ-
нить банкъ селянинской.

Селинський банкъ поставивъ своею задачею: удѣлювати властителямъ меншихъ посѣлостей на закупно гospодарскогъ инвентаря и на щордній въдатки гospодарскій — дробнѣйшій пожички на одній роць, а переважно удѣлювати на поднѣшеніе грунту, або закупно и розширеніе грунту, на сплату спадконыхъ частій або цѣнны купина пожички изъ сумахъ поднѣхъ черезъ 100 підъ усlovіями якъ ста тутахъ близше означенными. Головна задача банку буда отже не иниша якъ удѣлюванье пожичокъ. Пoсли статуту мали бут

а дамы и будынки замалинь. Всъ от него поѣткали, наѣтъ родина и слуги. Нещасливый чоловѣкъ стагъ пустел никомъ, живъ только для себѣ и не дивился николи ани иль зеркало иль воду, щобы себѣ самого не уречи. Одного разу заблукалася до него одна красна дѣвчина, утѣкающа иль хѣс перед вонками; пустельникъ залюбившися въ нее, осѣдѣющиа въ и она, не винчи иначе про его „погані очи“, выйшла за него. Щобы не убить свою дорогону жѣнки, выбрала себѣ плахтичъ во вѣтлю обѣ очи и загребаизъ въ землю; ктось, что бы тѣхъ ихъ пришадѣмъ отпорнага, умер изъ тѣмъ самомъ мѣстца. Хоть уже мертвый, вахонавъ они еще завсѣгды свои плаугану силу.

Изъ у наст., такъ и изъ Италии бываютъ „злого ока“; mal occhio або осчио cattivo, або „квиданъ ока“ jettatura, и называются противъ того „агици божкого“ аль-хасу ти смолы або складаютъ пальцѣ для такъ званой „фиги“. Въ Испаніи болтается „здонитыхъ очій“ и приносятся въ про-
днія чоловѣка, що маєтъ таке очі, що
коли памъ поглупнеть на дитину, таїтъ
всѧкія сухоти; друга юко мало бутъ
бонсъмъ нещодавнє. Този, юко амунили
щобъ собѣ тое очі, що було покобдане
платкомъ закривань и толькъ нещодавнє
вымѣти си гнѣть дланіемъ. Селинъ ізъ Малді-
вій и Румеліи шаткають изъ своихъ по-
лзть на власонихъ тычкахъ чашки худо-
бачій або копицькихъ, щобъ уроки отпуртати
а дѣтимъ налагати на волосе пътъ тобі
самой ціланъ вубокъ чесніку. Можжій Тур-
чинки хоронятся бѣгъ уроками тымъ, що
нааднують ізъ завоѣвъ крихту алувию

тій пожички гипотековаными и маткъ зас-
безпеченіемъ на описаныхъ къ тѣй пожи-
чкѣ сельничьихъ. Помѣрѣ размѣ-
ру пожички сельничьихъ мож-
ети и бѣношень нашихъ пожичокъ из-
дарствъ не могли быти тѣхъ членъ ул-
ики и дѣйстїю поробивши членъ ул-
ики пожички есь загалько "Членъ
на тѣхъ пожички розданою принадл. членъ
одну пожичку 150 зр. Така пожичка —
говорить дальнѣе комиссія по сеймъ пра-
возданию — не може быти відькимъ съ-
возданію користною для вывознаго членъ
она потигає за собою значный витратъ, котръ
значну часть пожички поглощаетъ. Котръ
почиелімо, сколько то мусить съмогутъ
заплатити писареви за уложеніе и внес-
еніе поданія, сколько кончатутъ членъ за-
трѣбій до поданія документа, сколько за-
тигне ять него несомнѣтельный агентъ ма-
дорадця, сколько оттингає агентъ въложени-
на процентъ удьбу, на роботище курсъ
на асекурацію и іншій належитоїхъ —
то прийдемо до пересідѣнія, що селяни
беручи пожичку 150 зр. за $12\frac{1}{2}\%$ взысканія
на $15\frac{1}{2}\%$ обставне на руку юзь найбільше вим-
100 зр. и оплачує властиво $12\frac{1}{2}\%$ за
 $18\frac{1}{2}\%$, а въ случаю проволоки не вимагає
 $15\frac{1}{2}\%$ але властиво $22\frac{1}{2}\%$ буетъ сѧ! Ка-
льжъ замагніе сколька рать, то при та-
разовомъ обчислованію щоробочий въ-
пишуєванію процентій до капітулу зас-
селяниніа перегнеть 150 зр., та втратъ
бигъ однакожъ одержавъ лише 100 зр.
росте таїть скоро нѣ сотки и тисячъ, що
довжникъ мимо найлучшої воли не може
заспокоити свого боягу за скоси вранія въ
своего макетку а видиши марношть сѧти
усилій и заходій пошадаєть азатію, тра-
тить охоту до працї и скоро таїть
зближається до пильщашви, до цілковитихъ
руинъ. До сего треба додати, що селян-
скій банкъ потребуючи якъ відъваж-
возвыскати для себе вимагане число (100)
членій, щоби розпочати свою дѣятел-
ість, признаваєтъ своїмъ агентамъ та-
тіємъ за позыканіе членій, що насѣ-
ствомъ сего агенты не дають о лачеївъ
довжника, о его стантъ маєтковій, що
працївність и моральність спадає
только всїма силами и способами їхъ
потребне число членій. Далѣє, въ
сповиннії селянській банкъ призначає
ихъ статутоїть що до утворенія вітчиз-
нныхъ виїдѣбуть и цензоробіть, але будуть
пожички есь венкою легкою піти
большій, якъ були потребній, а чес-
бечь венкою потреби и то людямъ ви-
слугуючимъ на таке довѣріє. Треє ви-
можъ увагладити, що пожичка ви-
бѣльшій часті не обертається изъ властиво-
цѣль, що селянській банкъ и то агентъ
для бѣльшої популярності жежъ нарочно
не наглядали сплаты рать амортізації

запись на паперу съ написю слова „**Алагъ**”, а изъ описбѣ подорожнїй въ Египтѣ видѣо ясно, что тамъ избра та „**Арагчи**” обнимаша вѣсъ первыи гостинецъ, изъѣвики башбашъ и первыхъ доставленій на улицю никакие, иль лише изъ архивъ бруднѣйшомъ, „нечарномъ” и обаренъ однѣю, щобы изъ такомъ видѣи избралъ на себѣ „плюгавыхъ отъи”. Чарыъ, изъ уроковъ поистѣли, можна поемъ извѣянъ египетскихъ донесеній измутить и приготовлять захоронѣ, рожествъ стоящихъ слова: „Ихъ на чары отъ острѣйшихъ, что острѣйший иль чары отъ злыхъ, что острѣйший, иль чары отъ злой жены, что острѣйший иль сокара”. Арабы не радо показауя чужому свою кухню, называя нашій плоды свои наименованиями, Арабы закрываютъ пѣталье кухни масо, чтобы кто-то не затронулъ его склонъ очима, переходячи улицю. До тѣхъ чужому чоловѣкою показати свое гадѣи и не впуститъ кого-нибудь до спасибо, а на одѣїнскаго кучъ и стоять изъ низшей Австрии подыбати всѣхъ именъ „трехъ Царыи”, то начатъ буде шому „широку” ужинаніи. Отмѣнѣ же, або „Unberufen” або „Unbeschriet” въ дамсѧ тѣ слова тогда, кому нарекутъ удачнаго дѣла.

ыть, а доводили чи монетки чи выразы за продаже и тымъ способомъ доводил до широтъ большого нарству довѣгти. до того причиняя такожъ повальна пропасть судовъ. Супротивъ тыхъ обстоятельствъ не можно доводиться, що для погористъ селянскаго банку выплачутъ изъ экономичнаго разбѣга сельского люду, и въ краю выжигаютъ изъдоволеніе, и що напѣть гдѣвѣ судьздательность подтянутъ подъ припинѣ законъ противъ лихъ. Треба обавлити селевскому банку въ дотеперъшнѣхъ направленіи хотѣть и съ приволемъ тымъ бансъ облегчаніемъ буде тѣмъ школнико-съзывать на нашъ крайъ. Петиціи предъѣдіи которыхъ доводились мимо заплаты вѣльзъ рать на рахунокъ взятокъ по-жичи, и слушаю недодержаніи стало вынужденыхъ терминойтъ має платити далеко большу квоту отъ перифетной пожички.

Щожъ порадити на будуще! Соймона
желаетъ бачить головные средства противъ
шкодливой деятельности банку въ про-
стѣ люду и въ поученю его о наслѣд-
ствіяхъ злонѣй изъ сильнѣйшемъ

затягні до гори в селищі Соль-
анку, якъ и іть закладані кредитовихъ
інституцій, котрі могли бы подавати се-
намъ дешевий кредитъ. Комісія при-

ам однакожъ, що тій средстїи могутъ
ше постечено и помало дѣлать. Безпо-
реднѣ точъ не дуже то въ пеше средство
лечь комией въ шыльи на селинскій
ланъ, пробы строго перестерѣгть свои
туту, пробы свою дѣятельность разши-
рить въ кийдомъ направлению, чтобы сво-
и даниїшими доинникамъ призначить
ще дальшу вольту изъ сплатѣ азлекостій.
Въ тѣхъ шагахъ — вбичить комисії свое
правданье — не може соймъ пичого
дѣлти, бо послѣ существующихъ зако-
въ не має бицъ ніякого шыльку на кре-
дитнай институції. Зъ тони причины по-

Треба призвати, що комісія задала
труду основно приглянутися дія-
льності селянського банку. Си справо-
дані від посажико-холодіймъ топѣ прій-
шли відъ низкихъ наглядахъ посту-
пованіе банку въ оборону противъ підно-
шень замѣтить и есть далеке бѣть великой
виркемости для банку. Однакожъ и
при таїмъ холодіймъ розглядѣ прійшла
комісія до двохъ дуже важныхъ резуль-
татъ. Оша сконстатувала, що банкъ по-
важає страшенну лиху (изъ для госпо-
дритъ), бо 18—22½%, и що кожде дольше
заносище ліжительности селянського бан-

занятія діяльності селищного банку з дотеперішнім її направленою буде було ширше для краю. Число супроводжувачів, двохъ та го з многоважнихъ, може и підвищено, щобъ попередити на внесеню комісії: вступити нечестиву владістю безъ всякого напівнання, бешь вскої опінії? Бели не було одиницъ виконувати лихварськихъ земствъ, для чого жъ їхъ має бути своєдѣльно такъ великої, таїтъ сильний въ тымъ земствахъ небезпечній інституції, якъ селянській банкъ? Бели діяльність поширення лихваря єсти шкодливою, а скільки, небезпичнішою єсть діяльність лихварської інституції маючи розкинуну організацію по цілій краю? Чому жъ їхъ не може відходити застосуванні заснованія до інституції, котра, якъ вказує справождання комісії, приносить таку школу и економічну руину краю? Не хочемо на теперъ входити въ близьшій разборъ справождання, але всескорі годиться зазначити, що внесені комісії сонсімъ відповідає самимъ фактамъ представленимъ въ справожданні. Комісія побачила справжню зроштю, надъ котрою стоять селянство и малоземельство, але она не мала страги, чи відні, висказати свою раду, виступити въ позитивніймъ, внесенні-смъ. Часъ, економічна смерть тисячти селянъ и малоземельцівъ, чи загуба цілого

стаку сельниства и маломѣщанства и
стоить больше зреюи разваги и больше
рѣшучой порады?

ПЕРЕГЛЯДЬ ПОЛИТИЧНЫЙ

ЗАГРАНИЦЯ

Россия. Беззастенчиво находить в России въести, доносящія о дальнѣхъ змѣнахъ и реформахъ въ росс. администрації. Наибольшее однакожъ толкуютъ о хѣйнѣ въ бѣрѣ печати. Скѣт. Петерб. Вѣдомости выказываютъ у потупной статіи неиздѣлость и шкодливость удерживания превентивной цензуры и жадаютъ цѣлковитой свободы печати, или однокого средства, могучаго привернуть болѣеѣ способности до правительства. Жаждутъ дальше, чтобы правительство лишило засадѣ свободу каждому выдавать газету, кто того захада, яко то дѣесь и, прѣвѣтъ Австроії. Така концепсія повалила бы мнѣжество лихихъ часописемъ, котрый только для того теневъ существуютъ, що немѣ пѣжко конкуренціи. Скѣт. Пет. Вѣд. кончатъ: Чимъ симѣлѣйше отзыяністіи зможе способності въ своихъ органахъ, въ печати, тымъ легче буде зрозумѣти правительству потребность народній и тымъ легче завести реформы, потребній для добра и розвою народа россійскаго.

Посоль хинській маркіз Ценгіз за
жадає бѣтъ Россіи змѣны договору въ Ли-
вадії и поиного уступленія черезъ Россії
всеси пілісской области, не отступаючи Россії
ни піди зъ давнійшихъ піладън въ
Кульдзі. Россія пристас на злагченье ли-
нейского договору и жадає по першему
скорегованія границы, щобы бути безечною
бѣтъ китайскихъ нападовъ, въ другое: непевда-
ко якоц побудь части Кульдзі для посе-
леніи на нѣй Дунгандѣвъ, понеже булобы не-
честно зд стороны Россії отдавати ихъ и
жерту хинської мести. На той переговоры
стали: россійска дипломація переноситъ
ихъ въ Пекінгъ, куда отправляєся въ по-
сольствѣ Бютцова.

Гургени. Въ телеграммахъ послѣднаго числа донесли мы заявленіе лорда Гранвилля въ палатѣ высшої англійскаго парламента въ сиравѣ турецко-черногорской и демонстраціи флота. Дальнѣе въ своей бесѣдѣ вышепрвѣдъ лордъ Гранвиль, что кабинетъ англійскій выготоже инструкціи для своего адмирала и предложитъ ихъ кабинетамъ прочихъ державъ. Перефразировавъ сиравы греческо-турецкимъ освѣдѣніемъ, что друга колективнаяnota въ той сиравѣ зборовицъ Портѣ новыхъ пересекратъ изглаголъ греческо-турецкой граничной линіи дозволилъ тѣ однакожъ работи предложеніе, что до способу эвакуациіи и передачи Греції областей турецкихъ. Дальнѣе порушасъ лордъ Гранвиль еще двѣ сиравы дочтывашій Турции а именно, что послы изъ Константиноополя згодились на предложеніе Портѣ реформы въ Армении и что работы межинициативной комиссіи, которая мала уложить проектъ закона для европейской Турции, уѣхали въ кончилии даже щасливымъ и вдовольночтимъ.

После официальной беседы Гранвилль и побоищальных донесений въ Берлинѣ есть рѣchio же совсѣмъ неизвѣстно, что корабль держать згромадятся въ отвореномъ черезъ Австро-porto коло Рагузы, въ откѣ дуже близко до Дульцини. Корабль военнѣй посланниковъ держать вже назначенъ до сего гуальюи демонстраціи. Положеніе Турціи есть въ генеральнѣйшой хвалѣ, дуже критично. Не оставаѣтъ же иного выходу, какъ отдать жеъ наискорѣе, пока еще флота и разозлали свои чинности, Дульцинию Чорногорѣ. Риза баша, какъ доноситъ телеграмма 1 с. м. въ Константиноополѣ, завѣдомо Порту, что въ случаю появленія кораблей европейскихъ подъ Дульцинио, выбухне паки повстаніе въ цѣлѣ Альбаніи и просить отжечь о инструкціи до дальнѣихъ крохъ. Телеграмма же въ 2 с. м. до Деца же Ztg. доноситъ въ Скодару, что Риза баша находится въ незавидномъ положеніи. Много его войска уѣхало до Албании, а Мириады подѣлъ вождомъ своимъ Пренеси-Бобо-Додо вырвались до Дульцини въ поѣздѣ Албаниакъ. Такоже охотники въ другіхъ окрестностяхъ спѣшатъ до Дульцини. Самъ же Альбантъ, какъ доносить агентъ Началь, выслали до султана недавно телеграмму, запрѣжую его о ихъ патротизме и о намѣрѣ бороться до остатку. Паки познали правдиву свою користь въ отступлении Дульцинию Чорногорѣ. Извѣстно доноситъ Remond Lloyd, извѣстъ Порта симъ днамъ занепитъ державы, что она конечно перешеде передъ Дульцини Чорногорѣ въ протягу 5—6 тыжнѣ, хотѣбы наѣсть съ помою державы

Въ справѣ греческѣй Порта вы-
готовила вже отпойѣ на другу колек-
тивну поту, о котрой згадувавъ Гра-
ниль. Содержанье той поты має бити рѣшучо
по розвитку. Впрочемъ Порта веде дальнѣ
коеніи приготовленія отъ стороны Греції.
Магній и нерѣшчимый Муктаръ баша зостанть
зъ Монастиру отблаканный в начальникомъ
войскъ въ Македонии буде заміненований
мужъ спергнічанія.

Англія. Парламентъ англійскій кончаетъ все свои працы и буде замкненъ 7. с. м. Послѣдня важна спраза стоявшая на порядку дненіюмъ въ палатѣ вицшой була бюджетъ праиландії. Засѣданія палаты будуть бурливы. Послы праиландії постапали собѣ користати въ свободы слова въ парламентѣ и выголошуvalи бесѣды кол-логодинній смѣхъ и зухвалы, ба извѣтъ революціонній. Посоль за посломъ забираетъ го-
зестъ и протестъ.

Нѣмечтчина. Въ нѣмецкѣй партії националь-либеральской наступила сессія. Шіннанціи члены нѣмецкаго парламента и 11 пословъ прусскаго сейму оголосили велатно свое рѣшуче заявление, что выступаютъ за того сторонника. Сессія тая однакоже не зробила великого враждія между партіями парламентарными. Нѣмечтчина вже для самого неизчіннаго числа сессіонистовъ.

При случаю десятыхъ роковъ и побѣды подъ Седаномъ выданы цѣсаря Вильгельма прокламацію до арміи нѣмецкой, въ котрой выражена ѹа свое уязвимыи и подку и бажас, чтобы она и на будуще стояла хоробрь и честно на сторожи въ оборонѣ отчизны.

Дневники нѣмецкии доносили недавно, что начальники нѣмецкии сопѣхистобъ выѣхали тайно въ многихъ мѣстахъ, вѣроятно

Бесёды послов Ирландских неизвестны на Ирландии неизвестны — доляются оливы до огня. Всё загадки, для Ирландии неизвестны даже тревожный характер и только умбрение и холода покровит поступование герцога Ирландии из премьера Гладстона съ Ирландией две надю на мирные решения на акции тайных зъезд. Теперь же дневник Baseler Grenzboten доносит, что зборь социалистический мало известно открытие дня 24 марта из незаменимым замку Виден, близ села Оснинген в кантоне Царихском из Швейцарии. В зборь взятое участие около 70 социалистов. Содержание наряду розумеется неизвестно.

НОВИНКИ.

— є. В. Цѣарь въ Галичинѣ. Въ Освѧ-
цкѣй изъ перонѣ поизталъ Цѣаря съ при-
бытиемъ Его въ границѣ Галичны намѣ-
стнику, маршиалу красный и членамъ
депутаціи. Маршиалъ промовивъ: „Зволи
Найаси. Наше вже ту, на границѣ нашего
краю выразити Тобѣ короткими словами
чувства найглубшої любови и вдачности
цѣлої людности того краю при случаю уча-
стія твоего посѣщенія В. ц. и к. Величе-
ства“. Потомъ поизтавъ промовою Цѣаря
заст. предѣлѣ, ради поизтавы Бѣльскъ. На
конецъ вѣйтъ зъ Бересинки подавъ Цѣареви
на подставцѣ искусно рѣзьбленой хлѣбъ и
соль. Отъ Освѧцкѣ до Кракова по дорогѣ
внталъ Цѣаря товни народъ, братства цер-
ковній, корпораціи съ музикою и т. д. Въ
Требинѣ высѣялъ Цѣарь въ гр. Аргуту По-
тоцкій привізть Его промовою въ именіи
хланівскаго.

